

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 205/2012-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. júla 2012 predbežne prerokoval návrh Ing. M. O., B., zastúpenej advokátkou JUDr. Z. B., B., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/41/11-K z 2. februára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Návrh Ing. M. O. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 4. apríla 2012 doručený návrh Ing. M. O. (ďalej len „navrhovateľka“) na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) sp. zn. VP/41/11-K z 2. februára 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Z návrhu vyplýva, že výbor namietaným rozhodnutím uložil navrhovateľke ako verejnej funkcionárke, bývalej riaditeľke štátneho podniku H., š. p. B. (ďalej len „štátny

podnik“), pokutu v sume 3 341,50 € zodpovedajúcej trojnásobku mesačného platu verejného funkcionára za porušenie povinnosti ustanovenej v čl. 8 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“ alebo „ústavný zákon“) tým, „že nepodala oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z... v lehote stanovenej v tomto článku“.

Podľa navrhovateľky zo znenia čl. 8 ods. 5 ústavného zákona vyplýva, že „povinnosť podľa článku 8 ods. 5 Ústavného zákona majú iba verejní funkcionári podľa odseku 1 tohto článku. Ods. 1 článku 8 Ústavného zákona vymedzuje okruh verejných funkcionárov, na ktorých sa vzťahujú obmedzenia po skončení výkonu verejnej funkcie.“.

V zmysle čl. 8 ods. 1 a 5 ústavného zákona, ktoré navrhovateľka v návrhu cituje, „oznamovacíu povinnosť podľa článku 8 odsek 5 by som mala iba v prípade, ak by som v období dvoch rokov pred skončením výkonu verejnej funkcie rozhodla o poskytnutí štátnej pomoci alebo o poskytnutí alebo povolení inej podpory, výhod alebo odpustení povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo z individuálnych právnych aktov fyzickým osobám alebo právnickým osobám“.

Navrhovateľka v odôvodnení svojho návrhu ďalej uviedla:

«... nie som si vedomá žiadneho môjho rozhodnutia počas výkonu funkcie riaditeľky H., štátny podnik, ktoré by bolo možné podradiť pod ustanovenie článku 8 ods. 1 Ústavného zákona.

Z príslušnej právnej úpravy týkajúcej sa postavenia a činnosti tohto štátneho podniku vyplýva, že som ako jeho riaditeľka nerozhodovala a ani v rámci svojich kompetencií nemohla rozhodnúť o poskytnutí štátnej pomoci. Vzhľadom na účel založenia tohto štátneho podniku a na rozhodnutia jeho zakladateľa... regulujúce jeho činnosť, som nerozhodovala (a ani nemohla rozhodnúť) o poskytnutí alebo povolení inej podpory, výhod alebo odpustení povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo z individuálnych právnych aktov fyzickým osobám alebo právnickým osobám. ...

Na základe vyššie citovaných ustanovení čl. 8 ods. 1 a 5 Ústavného zákona, ako aj reálneho rozsahu kompetencií riaditeľa H., štátny podnik, mám za to, že som ako verejná funkcionárka nekonala v rozpore s Ústavným zákonom, nakoľko som predmetnú oznamovaciu povinnosť nemala, preto som ju ani nemohla porušiť.

... Výbor sa v predmetnom konaní vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov voči mne ako bývalej verejnej funkcionárke, mal predovšetkým zaoberať otázkou, či som mala predmetnú oznamovaciu povinnosť a nie iba obmedziť rozsah vykonaného dokazovania na preukázanie skutočnosti, či som túto povinnosť splnila alebo nie.

Z odôvodnenia namietaného Rozhodnutia nevyplýva skutočnosť, či Výbor skúmal v mojom prípade splnenie podmienok definovaných v odseku 1 článku 8 Ústavného zákona (a teda, či sa na mňa vzťahuje oznamovacia povinnosť podľa čl. 8 ods. 5 Ústavného zákona). Z tohto dôvodu ani nie je možné zo znenia odôvodnenia namietaného Rozhodnutia posúdiť, na základe akej skutočnosti mal Výbor za to, že som konala v rozpore s ústavným zákonom. ...

Rovnako ani z obsahu príslušného spisu Výboru nevyplýva, že sa posúdením tejto otázky zaoberal. ...

Výbor tým, že v mojom prípade neskúmal, či som bola verejným funkcionárom, na ktorého sa tieto obmedzenia vzťahovali... nedostatočne zistil skutkový stav a zároveň, aplikoval príslušnú právnu normu v rozpore s jej účelom a úmyslom zákonodarcu. Konal v rozpore so svojou zákonnou povinnosťou orgánu verejnej moci zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v ním rozhodovanej veci. Tým, že skonštatoval moje porušenie povinnosti podľa čl. 8 ods. 5 Ústavného zákona a uložil mi pokutu, rozhodol v rozpore s týmto Ústavným zákonom, ako aj čl. 2 ods. 2 Ústavy...

Mám za to, že Výbor mal v príslušnom konaní vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov vykonať dokazovanie z úradnej povinnosti. Dokazovanie malo smerovať predovšetkým k preukázaniu skutočnosti, či som patrila medzi verejných funkcionárov, na ktorých sa vzťahujú tzv. postzamestnanecké obmedzenia a následná oznamovacia povinnosť. ... v konaní vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov verejný funkcionár nemá tzv. dôkazné bremeno, na základe ktorého by bol

povinný preukazovať alebo vyvracať určité skutočnosti, ktoré majú vplyv na rozhodnutie Výboru. ...

Namietané Rozhodnutie Výboru považujem za nepreskúmateľné, nakoľko skutkové zistenia Výboru nie sú v odôvodnení predmetného Rozhodnutia podložené uvedením konkrétneho dôkazu, nie je dostatočne zrejmé, z akých dôkazov a v akej ich hodnotiacej väzbe bol ustálený skutkový stav veci, z ktorého Výbor pri rozhodovaní v danej veci vychádzal. ...

Mám za to, že v danom konaní vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov neboli vo vzťahu ku mne dodržané princípy spravodlivého procesu tým, že Výbor svoje závery oprel o nedostatočne zistený skutkový stav, a vzhľadom na to namietané Rozhodnutie považujem za rozporné s týmito ústavnými princípmi a ako také aj za arbitrárne. ...

V danom prípade sa v konaní pred Výborom nepreukázalo, že som „ako verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené Ústavným zákonom alebo zákonom“, a preto mal Výbor postupovať v súlade s príkazom obsiahnutým v čl. 9 ods. 12 prvej vete Ústavného zákona a konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, ak už bolo začaté, proti mne ako verejnému funkcionárovi zastaviť.»

Navrhovateľka v návrhu poukázala aj na niektoré rozhodnutia ústavného súdu v konaniach podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona (napr. IV. ÚS 182/07), ktoré podľa nej potvrdzujú dôvodnosť jej námietok a návrhu na zrušenie napadnutého rozhodnutia výboru.

Na základe uvedeného navrhovateľka navrhuje, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutie výboru zrušil a priznal jej úhradu trov právneho zastúpenia.

Na základe výzvy ústavného súdu zo 16. apríla 2012 sa k návrhu navrhovateľky vyjadril výbor prostredníctvom svojho predsedu podaním doručeným ústavnému súdu 28. mája 2012. Predseda výboru v tomto vyjadrení uviedol, že sa nestotožňuje s názorom navrhovateľky, a vyjadril názor, že „výbor v predmetnej veci rozhodol v intenciách doterajších postupov výboru, pričom mu z ústavného zákona nevyplýva povinnosť zisťovať

naplnenie čl. 8 ods. 1 ústavného zákona. Výbor mal za to, že posudzoval plnenie povinnosti v kontexte s postavením verejného funkcionára, keďže išlo o riaditeľa štátneho podniku. V bežnom hospodárskom živote a činnosti štatutárnych orgánov štátnych podnikateľských subjektov je bežné, že rozhodujú o poskytnutí štátnej pomoci alebo inej podpory, výhod alebo odpustenia povinností vyplývajúcich zo všeobecne právnych predpisov alebo z individuálnych právnych aktov fyzickým osobám alebo právnickým osobám. Ide o okruh práv a oprávnení vyplývajúcich pre štatutárny orgán štátneho podniku v predpisoch o správe národného majetku, otázok náhrady škody, otázok výberových konaní, verejných obstarávaní, resp. iných dôležitých aktov, ktoré patria do právomoci riaditeľa štátneho podniku.

Každodenná rozhodovacia činnosť riaditeľa štátneho podniku priam predpokladá takéto rozhodovanie a výnimky sa vyskytujú len v minimálnom množstve. Pokiaľ by mal výbor takúto právomoc a povinnosť zisťovať predmetné skutočnosti, zmohol by sa len na jednoriadkovú otázku o naplnení čl. 8 ods. 5 ústavného zákona bez akejkolvek kontroly, resp. ďalšieho šetrenia. Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky môže štátny orgán konať len na základe zákona alebo v jeho rozsahu. Príslušné procesné ustanovenia ústavného zákona upravujú v čl. 9 ods. 14 povinnosť orgánov verejnej moci resp. jeho oprávnenie požadovať skutočnosti od orgánov verejnej moci a právnických osôb len v prípade, že požaduje informácie o skutočnostiach, ktoré majú význam pre konanie len v prípade, že takéto konanie bolo začaté.

Výbor nemá oprávnenia vyšetrovacieho alebo správneho orgánu zisťovať skutkový stav skôr, ako než začne konanie. Túto skutočnosť nie je možné považovať za pochybenie výboru v tomto konaní. Na druhej strane práve v súlade s oprávnením podľa čl. 9 ods. 14 ústavného zákona výbor po začatí konania dodatočne zistil na základe dožiadania predsedu výboru adresovaného terajšej riaditeľke predmetného štátneho podniku, že dotknutá verejná funkcionárka naozaj nevykonávala činnosti uvedené v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona...

Na základe vyššie uvedeného a skutočnosť, že nedošlo k splneniu podmienok uvedených v čl. 8 ods. 5 ústavného zákona porušeniu, ponechávame na rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako v predmetnej veci rozhodne.“

Prílohou vyjadrenia výboru k návrhu navrhovateľky bolo aj vyjadrenie štátneho podniku k výzve výboru z 23. apríla 2012 na oznámenie, či navrhovateľka ako bývalá riaditeľka štátneho podniku spĺňa kritéria verejného funkcionára v zmysle čl. 8 ods. 1 ústavného zákona. Súčasná riaditeľka štátneho podniku vo svojom vyjadrení z 27. apríla 2012 uviedla, že *„Ing. M. O., ktorá pôsobila vo funkcii riaditeľky štátneho podniku H., štátny podnik, v období od 01.10.2009 do 04.10.2010, vzhľadom na predmet činnosti a účel založenia tohto štátneho podniku, ako aj na právne predpisy upravujúce v danom období jeho činnosť a kompetencie riaditeľa, nespĺňa stanovené kritériá, t. j. v období výkonu svojej funkcie nerozhodla o poskytnutí štátnej pomoci alebo o poskytnutí alebo povolení inej podpory, výhod alebo odpustenia povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo z individuálnych právnych aktov fyzickým alebo právnickým osobám“*.

II.

Z obsahu návrhu vrátane jeho príloh, z vyjadrenia výboru, ako aj z obsahu predloženého spisového materiálu v predmetnej veci ústavný súd zistil tento skutkový stav:

Navrhovateľka vykonávala funkciu riaditeľky štátneho podniku v období od 1. októbra 2009 do 4. októbra 2010, keď bola z uvedenej funkcie odvolaná.

Výbor po zistení, že navrhovateľka nepodala v ustanovenej lehote písomné oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, uznesením č. 177 zo 6. decembra 2011 začal proti navrhovateľke konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona.

Výbor informoval navrhovateľku o začatí konania listom zo 6. decembra 2011 (doručeným jej 20. decembra 2011), v ktorom ju zároveň vyzval, aby sa podľa čl. 9 ods. 4 ústavného zákona k predmetnému uzneseniu vyjadrila v lehote 15 dní od jeho doručenia.

Navrhovateľka na výzvu výboru reagovala listom doručeným mu 21. decembra 2011, v ktorom uviedla:

„K predmetnej veci uvádzam, že som pri plnení pracovných povinností a starostlivosti o moju chorú 80 ročnú matku, o ktorú sa starám, zabudla splniť si túto zákonnú povinnosť. Za vzniknutú situáciu sa veľmi ospravedlňujem. V mojom prípade to nebol úmysel i vzhľadom na to, že som naďalej zamestnaná v tom štátnom podniku, v ktorom som chvíľu pôsobila vo funkcii riaditeľky. Po odvolaní z funkcie som sa vrátila na svoje pôvodné pracovné zaradenie - vedúcu odboru usporiadania majetku. V prílohe prikladám svoje oznámenie, ktoré som zabudla Vášmu výboru doručiť.“

V rozhodnutí sp. zn. VP/41/11-K z 2. februára 2012 výbor konštatoval, že navrhovateľka ako verejná funkcionárka – bývalá riaditeľka štátneho podniku „tým, že nepodala oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z... v lehote stanovenej v tomto článku porušila povinnosť ustanovenú v čl. 8 ods. 5 ústavného zákona... (verejnú funkciu ukončila 4.10.2010, oznámenie mala podať do 30 dni po uplynutí jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie, oznámenie podala 21.12.2011)“, za čo jej v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. c) ústavného zákona uložil pokutu v sume 3 341,50 € zodpovedajúcej trojnásobku mesačného platu verejného funkcionára.

V odôvodnení svojho rozhodnutia výbor ďalej uviedol:

„Podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z., ak sa v konaní preukázalo, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom, výbor má možnosť len konštatovať, v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára v rozpore s ústavným zákonom alebo zákonom a uložiť pokutu podľa čl. 9 ods. 10 vo výške trojnásobku mesačného platu verejného funkcionára (keďže ide o porušenie povinnosti podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 a 6 ústavného zákona).

Podľa čl. 9 ods. 12 môže výbor rozhodnúť aj o zastavení konania, ak sa v konaní nepreukáže, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosti ustanovené týmto ústavným zákonom. ...

Výbor dospel po vykonanom dokazovaní k záveru, že v konaní bolo preukázané porušenie predmetného ústavného zákona. Z tohto dôvodu prijal uznesenie, ktorým sa menovanej Ing. M. O., bývalej riaditeľke H., š.p. B. ukladá pokuta za porušenie povinnosti uloženej v čl. 8 ods. 5 a 6 ústavného zákona vo výške trojnásobku mesačného platu verejného funkcionára podľa čl. 9 ods. 10 písm. c) ústavného zákona. Uvedené rozhodnutie bolo dňa 2. februára 2012 schválené uznesením č. 204.“

Rozhodnutie výboru z 2. februára 2012 bolo navrhovateľke doručené 6. marca 2012.

III.

Podľa uznesenia sp. zn. PLZ. ÚS 1/07 z 2. mája 2007 prijatého podľa § 6 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) o zjednotení odchylných právnych názorov senátov ústavného súdu na konanie vo veciach podľa čl. 9 a nasl. ústavného zákona o ochrane verejného záujmu sa na toto konanie vzťahuje § 25 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sa každý návrh predbežne prerokuje.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 2 ods. 1 písm. zc) v spojení s čl. 3 ods. 1 ústavného zákona je verejným funkcionárom aj riaditeľ štátneho podniku.

Podľa čl. 8 ods. 1 ústavného zákona verejnému funkcionárovi podľa čl. 2 ods. 1 písm. a), c), d), f), h), j) až m), o), q), t) až zk), ktorý v období dvoch rokov pred skončením výkonu verejnej funkcie rozhodol o poskytnutí štátnej pomoci alebo o poskytnutí alebo povolení inej podpory, výhod alebo odpustenia povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo z individuálnych právnych aktov fyzickým osobám alebo právnickým osobám, sa počas jedného roka od skončenia výkonu verejnej funkcie zakazuje...

Podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona verejný funkcionár podľa odseku 1 je povinný do 30 dní po uplynutí jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie podať určenému výboru písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok, v ktorom uvedie skutočnosti vymenované v písm. a) až d).

Podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona začne výbor konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov (ďalej len „konanie“) z vlastnej iniciatívy, ak jeho zistenia nasvedčujú tomu, že verejný funkcionár v oznámení podľa čl. 8 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje alebo že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom.

Podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona ak sa v konaní preukázalo, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom,(...) rozhodnutie obsahuje výrok, v ktorom sa uvedie, v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára v rozpore s týmto ústavným zákonom alebo zákonom, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku. Rozhodnutie obsahuje aj povinnosť zaplatiť pokutu podľa odseku 10.

Podľa čl. 9 ods. 12 poslednej vety ústavného zákona sa konanie zastaví..., ak sa v konaní nepreukázalo, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia pred ústavným súdom upravujú ustanovenia zákona. Rozhodnutie ústavného súdu je konečné okrem rozhodnutia podľa čl. 12 ods. 2 ústavného zákona.

Podľa § 73a ods. 1 zákona o ústavnom súde sa konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý vykonáva konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona.

Podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší.

Podľa § 73b ods. 4 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

Z citovaných ustanovení zákona o ústavnom súde vyplýva, že v konaní o preskúmanie rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je v právomoci ústavného súdu preskúmať, či konanie navrhovateľa ako verejného funkcionára bolo alebo nebolo v rozpore s ustanoveniami ústavného zákona, t. j. či povinnosti verejného funkcionára vyplývajúce z ústavného zákona porušil alebo neporušil, a teda či je z tohto hľadiska rozhodnutie orgánu konajúceho vo veci ochrany verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov (výboru) z ústavného hľadiska udržateľné a akceptovateľné.

Navrhovateľka vo svojom návrhu na preskúmanie napadnutého rozhodnutia výboru namieta, že jej povinnosť podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona nevznikla, pretože nespĺňa kritériá verejného funkcionára uvedené v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona. Napadnutému rozhodnutiu výboru vytýka nepreskúmateľnosť z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu v otázke, či sa na ňu uvedená oznamovacia povinnosť vzťahuje. Navrhovateľka argumentuje tým, že v konaní pred výborom nebolo preukázané, že jej takáto povinnosť ako verejnej funkcionárke vznikla, a preto nepodanie oznámenia podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona nemožno kvalifikovať ako porušenie ústavného zákona. Napadnuté rozhodnutie preto považuje za arbitrárne.

Ústavný súd preskúmal uvedené námietky navrhovateľky a dospel k záveru, že sú neopodstatnené.

Ústavný súd konštatuje, že základnou otázkou v danom prípade je otázka pôsobnosti ústavného zákona upravenej v čl. 2 a čl. 8 ústavného zákona a s ňou súvisiaci vznik, resp. existencia povinnosti navrhovateľky podať výboru oznámenie v zmysle čl. 8 ods. 5 ústavného zákona.

Článok 8 ústavného zákona sa týka právnej úpravy obmedzení po skončení výkonu verejnej funkcie; na účely čl. 8 (ako to vyplýva z čl. 3 ods. 1 ústavného zákona v spojitosti s čl. 2 ods. 1 ústavného zákona) a na účely konania, ak sa porušili povinnosti podľa čl. 8, sa osoba, ktorá vykonávala verejnú funkciu, považuje za verejného funkcionára aj v období

jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie. Z dikcie čl. 8 ods. 1 ústavného zákona tiež vyplýva, že okruh verejných funkcionárov uvedených v tomto ustanovení nie je totožný s okruhom verejných funkcionárov uvedených v čl. 2 ods. 1 ústavného zákona.

Verejný funkcionár podľa osobitného ustanovenia čl. 8 ods. 1 ústavného zákona je vymedzený nielen funkciou, ale aj ďalšou skutočnosťou, a síce tou (o čom svedčí aj veta začínajúca vzťahným zámenom „ktorý“), že v období dvoch rokov pred skončením výkonu verejnej funkcie rozhodol o poskytnutí alebo povolení inej podpory, výhod alebo odpustenia povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo z individuálnych právnych aktov fyzickým osobám, t. j. aj podielom na taxatívne uvedenej rozhodovacej činnosti. So zreteľom na túto skutočnosť sú koncipované aj zákazy formulované v čl. 8 ods. 1 písm. a) až e) ústavného zákona.

Ústavný súd už uviedol (napr. II. ÚS 100/07), že účelom povinnosti uloženej v čl. 8 ods. 5 ústavného zákona je umožniť výboru výkon kontroly (nad dodržiavaním zákazov) vo vzťahu k takto vymedzeným verejným funkcionárom s ohľadom na uplatnenie nevyvrátiteľnej domnienky o znalosti vyhláseného ústavného zákona o ochrane verejného záujmu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky (uverejneného 18. júna 2004 a účinného od 1. októbra 2004) zo strany verejných funkcionárov, ktorých sa tento ústavný zákon týka (teda aj vo vzťahu k navrhovateľovi; v zmysle § 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov).

Výbor vydal uznesenie podľa označeného ústavného zákona a jeho príslušných ustanovení voči osobe, ktorú je potrebné považovať za verejného funkcionára na účely čl. 8 ústavného zákona, a teda za osobu, ktorá bola povinná podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, v ktorom by buď deklarovala absenciu podmienky uvedenej v čl. 8 ods. 1 až 3 ústavného zákona (t. j. že v období dvoch rokov nerozhodovala o skutočnostiach taxatívne vymedzených v tomto odseku), alebo by podľa čl. 8 ods. 5 písm. a) až d) deklarovala úroveň dodržiavania zákazov uložených čl. 8 ods. 1, písm. a) až e) spolu

s prípadnou žiadosťou o udelenie výnimky z týchto zákazov vzhľadom na neprimeranosť zákazu so zreteľom na povahu konania podľa čl. 8 ods. 1 až 3 ústavného zákona.

Ústavný súd dospel k záveru, že navrhovateľka ako verejná funkcionárka nesplnila povinnosť, ktorá jej vyplynula z čl. 8 ústavného zákona, teda nepodala oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, v ktorom by deklarovala skutočnosť, že nespĺňa kritériá uvedené v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona. Navrhovateľka uvedenú skutočnosť nenamietala ani v ďalšom priebehu konania pred výborom, naopak, vo svojom vyjadrení k začatiu konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov uviedla, že svoju povinnosť opomenula, a oznámenie dodatočne podala. V dôsledku uvedeného postupu navrhovateľky výbor ďalej postupoval podľa čl. 9 a čl. 10 ústavného zákona a uložil jej pokutu za nesplnenie tejto povinnosti.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že námietky navrhovateľky proti namietanému rozhodnutiu uvedené v jej návrhu sú zjavne neodôvodnené a nezakladajú také dôvody na spochybňovanie napadnutého rozhodnutia výboru, ktoré by bolo potrebné posúdiť po prijatí návrhu na ďalšie konanie. Ústavný súd preto návrh navrhovateľky ako celok odmietol už pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júla 2012